

Sag ikke blev sluttet i Jorgaars, derved at han havde begjæret Ordet. Dersom det ærede Medlem alvorlig havde beklaget dette, vilde han jo kunne have frasalbet Ordet og derved undgaaet, at denne Sag paa sit nuværende Trin kostede Folkethinget en Dags Arbejde mere. Naar det ærede Medlem beklagede, at dette Forslag var kommet saa sent frem, skal jeg ikke være i Stand til at oplyse om, hvorvidt ikke ogsaa tidligere Tillæg til Finantslovene ere komne lige saa sent frem efter Rigsdagens Samling. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem i hvert Tilfælde ikke har Ret i sin Paastand om, at en senere Fremkomst af Tillægsbevillingsforslaget for det indværende Finantsaar væsentlig kan forsinke Forhandlingen og Bearbejdelsen af Finantsloven for det kommende Aar. Thi det er jo ikke med Finantslovsforslaget for det kommende Aar, at det staar i særlig Forbindelse. Dersom jeg forstod det ærede Medlem ret, udtalte han, at det at bruge Penge paa Tillægsbevillingen ikke havde nogen Hjemmel i Grundloven, men at det havde god Hjemmel i gammel Praxis. Deri er jeg saa fuldstændig enig med det ærede Medlem, og jeg tror, at denne gamle Praxis gaar lige saa langt tilbage, som vi overhovedet have kjendt Finantslove her i Landet. Og naar det ærede Medlem dertil soiede, at en saadan Udgiven af Penge paa forventet Tillægsbevilling enten maatte være begrundet i en uundgaaelig Nødvendighed eller ogsaa i, at man var sikker paa at faae senere Tilslutning af Rigsdagen til et saadant Pengeforbrug, saa er jeg ogsaa deri enig med det ærede Medlem, naar det holdes som et Enten—Eller, ikke saaledes, at begge Betingelserne skulle være til Stede. Det behøver ingen nærmere Paavisning, at der let kan tænkes Tilfælde, hvor en Regering maa bruge Penge, fordi det er paatrængende nødvendigt, uden at den i Forveien kan have en fuld Forventning om Tilslutning hos begge Rigsdagens Afdelinger.

Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i hans indgaaende, i mine Tanker høist ubillige Kritik af de Bemærkninger, som ledsage Udgiftspost D. 20., de noksom bekjendte 8 Millioner. Men det forekommer mig dog, at Afskilligt af, hvad det ærede Medlem fremsførte, var i den Grad uretfærdigt, at jeg tror, det vil være rigtigt, at jeg dog med et Par Ord berører det. — Naar det ærede Medlem gjorde gjældende, at Regeringen selv havde anerkjendt, at der ikke var nogen umiddelbar Fare for Fredsbrud, og at der altsaa ikke var Føie for Regeringen til at træffe saadanne Sikringsforanstaltninger som den, her er Tale om, maa det

ærede Medlem jo dog aldeles have overset, at dersom der var en umiddelbar Fare for Fredsbrud, vilde det ikke være den Slags Sikringsforanstaltninger, der vilde være at træffe. Saa vilde der være Spørgsmaal om at indkalde Hæren, saa vilde der være Spørgsmaal om at ruste Flaaden, men der vilde sandelig ikke være Spørgsmaal om at anlægge passive Forvarsværker, der udtrykkelig i Bemærkningerne angives først at ville kunne være færdige om 5 Fjerdingaar. Gige saa lidt Hold er der i det ærede Medlems Bemærkning om, at naar Danmark staar i det venstabeligste Forhold til Nabo-magterne, er der ingen Fare for Danmark. Det ærede Medlem maa jo vide lige saa godt som jeg, at den Fare, der sigtes til, ikke er den, der kunde hidrøre fra et uvenstabeligt Forhold mellem os og en Nabo-magt, men den Fare, der truer os derved, at vi mod vor Villie kunne blive inddragne i de Andres Stridigheder. Det, der altsaa skal bevises fra det ærede Medlems Side, naar han vil gjøre gjældende, at der ikke var Anledning til at træffe saadanne Foranstaltninger, det var, at der overhovedet var det venstabeligste Forhold mellem de Magter, som ligge vore Grændser saa nær, at et Fredsbrud mellem dem kunde rive os med; men jeg tror, at det ærede Medlem vel skal være fri for at føre et saadant Bevis. — Det ærede Medlem raillerede over, at man vilde anvende saa store Beløb paa Sikringsforanstaltninger, som man selv havde angivet kun at være af meget liden Vægt og Betydning, som man selv havde angivet være „svageligere end ønsteligt“. Det forekommer mig, at i dette Udtryk ligger der aldeles ikke nogen Anerkjendelse af, at Sikringsforanstaltningerne ere overflødige. Svagere end ønsteligt er selvfølgelig enhver Sikringsforanstaltning, der ikke giver en absolut Sikkerhed; thi det er det Ønsteligste; men hvor vidt skulle de ikke stræfkes, for at give en absolut Sikkerhed? Skulde man opgive enhver Sikringsforanstaltning, fordi den ikke giver en absolut Sikkerhed, saa kunne vi jo ligesaa godt overhovedet opgive at beskæftige os med at forsvare vort Land. Naar blot det ærede Medlem vilde erkjende, at det, der opnaaes ved Anvendelsen af de 8 Mill., om det end ikke giver den ønstelige Sikkring, saa dog er en god Begyndelse, og det ærede Medlem saa vilde laane os al sin kraftige Bistand til videre at udvikle dette, saa at det kunde blive, om ikke fuld, absolut Sikkerhed, saa dog en bedre Sikkerhed end den, der vil være naaet herigjennem, saa vil jeg være det ærede Medlem ganske oprigtig taknemmelig.